

[Ministeren for skatter og afgifter]

formueskattens bundgrænse med 7 pct., hvilket i forhold til den hidtil gældende retstilstand, hvor bundgrænsen skulle være forhøjet med 11 pct., er en forhøjelse af formueskatten, en forhøjelse, der for den enkelte skatteyder beløber sig til 750 kr. Det er, som jeg sagde ved fremsættelsen, en naturlig ting, at dette sker i den forbindelse. Der er en logik i, at når vi ændrer pristalsreguleringen i den gamle lovs § 4 for personfradrag og skatratrin, så ændrer vi også reguleringen af bundgrænsen for formueskatten. Men der er tale om en forhøjelse, så al den snak om, at regeringen nedsætter formueskatten, det er simpelt hen snak.

Men hr. Stavvad havde også et andet argument. Han havde dette argument, at provenuet ved formueskatten er stærkt faldende og vil være faldende fra 1982 til 1983, og derfor skal man forhøje formueskatten. Jeg er meget glad for, at dette argument kom frem, for det understreger på mange måder den særprægede skattepolitik, man hidtil har ført i dette land. Når man giver sig til at undersøge, hvorfor formueskattens provenu falder fra 1982 til 1983, finder man frem til, at det skyldes to forhold, nemlig for det første et nedslag for fysiske erhvervsaktiver, der er blevet forhøjet fra 25 pct. til 30 pct., og for det andet pristalsreguleringen i den gamle lov, hvor bundfradraget skulle forøges med over 10 pct. Begge disse to bestemmelser er indført og foreslået og gennemført af den nu afgåede socialdemokratiske regering. Det vil sige, man er i den situation, at først gør man noget til fordel for formueejerne, og da det så virker, som det skal, nemlig i retning af at nedsætte formueskatten, skynder man sig at forhøje formueskatten. Det er muligt, hr. Stavvad kalder det for en gave, men jeg ved ikke, hvem det er en gave til; det er i hvert fald ikke en gave til formueskatteborgerne.

Må jeg om det tredje punkt, som også er blevet meget diskuteret her, nemlig forhøjelse af det skrå skatteloft, komme med nogle mere principielle betragtninger. Jeg gør det med den risiko, som har vist sig aktuell i dag, at jeg påkalder mig hr. Bernhard Baunsgaards vrede. Jeg håber, vi begge to kan leve med det. Jeg synes, det er et centralt spørgsmål, og det er derfor noget, jeg gerne vil gøre noget ud af.

Det skrå skatteloft betyder jo, at de skatteydere, der har en skattepligtig indkomst på

over 172.000 kr., i alle landets kommuner betaler indkomstskat af de første 172.000 kr. helt på linje med andre skatteydere. Kun i de kommuner, hvor de kommunale udskrivningsprocenter bringer den samlede indkomstskat på tredje skalatrin op over 70 pct., er der en sikkerhed for den enkelte skatteyder for, at 70 pct. er, hvad han skal aflevere af hver krone. Sådan er reglerne, som de eksisterer i loven.

Det er en lov, der blev vedtaget i forbindelse med indførelsen af kildeskatten, hvor man afskaffede skattefradraget, for dog at give borgerne i dette land nogen sikkerhed for, at der et eller andet sted er en grænse.

Jeg vil gerne helt ærligt tilstå, at jeg ikke hæfter mig ved, om grænsen for skatteloftet er 70 pct., 71 pct. eller 73 pct. Det er ikke det centrale i det spørgsmål, vi diskuterer. Det centrale, det principielt vigtige, er noget ganske andet, nemlig årsagen og måden, man vil ændre skatteloftet på. Man gør det, siger man, for at der skal være flere penge i statskassen, for at kunne give en gave.

Dette, at der skal være flere penge i statskassen, er virkelig en begrundelse, der kan bruges til en hel del. Men for at skaffe flere penge i statskassen – og det er jo ikke store beløb, det drejer sig om her, sammenlignet med budgettet – gør man noget andet, man fjerner trygheden, og man fjerner tilliden. Man fjerner tilliden til, at en af de få barrierer, folketinget har indført i forbindelse med kildeskatten, er alvorligt ment. Det er borgernes sidste værn mod, som vi kan se her i dag, at et tilfældigt flertal ønsker at skærpe progressionen ud over det rimelige.

Jeg har stor forståelse for hr. Wilhjelmss synspunkt, når hr. Wilhjelm siger, at han ikke bryder sig om noget skatteloft; han synes, det skal afskaffes, og han synes, at der ikke skal være nogen grænse for progressionen. Det er ærlig snak. Men jeg har ingen forståelse for dem, der ikke deler hr. Wilhjelmss politiske opfattelse, og som så alligevel fjerner dette værn.

Er det så urimeligt, at de højeste indtægter – og det er jo det, der er tale om – får lov til at beholde 30 øre af hver krone, de tjener, bortset fra hvad de skal betale i formueskat? Hvem er det egentlig, man rammer ved at gå op i den høje progression? Det er ikke mange mennesker i dette land, men det er de succesrige igangsættere, det er funktionærer og